

КРИМІНАЛЬНО-ПРОЦЕСУАЛЬНЕ ПРАВО ТА КРИМІНАЛІСТИКА

ВАХЛІС І. В.,
аспірантка кафедри кримінального
процесу та криміналістики
(Навчально-науковий інститут права
Київського національного університету
імені Тараса Шевченка)

УДК 343.112

DOI <https://doi.org/10.32842/2078-3736/2024.2.34>

**ПРАВОВА ПРИРОДА ТА СПІВВІДНОШЕННЯ
ПРОЦЕСУАЛЬНОГО КЕРІВНИЦТВА, КОНТРОЛЮ ТА НАГЛЯДУ
У КРИМІНАЛЬНОМУ ДОСУДОВОМУ ПРОВАДЖЕННІ**

У статті досліджено правову природу процесуального керівництва, контролю та нагляду прокурора у кримінальному досудовому провадженні. Вивчено особливості правового регулювання реалізації прокурором своїх повноважень на досудовій стадії кримінального провадження. Окрема увага, сконцентрована на нормативно-правовому регулюванні встановлення обсягу повноважень прокурора, у різних нормативно-правових актах, зокрема Конституції України, Законі України «Про прокуратуру», Кримінальному процесуальному кодексі України. Аналізом норм чинного законодавства, які регулюють обсяг повноважень прокурора, а також особливості їх реалізації у кримінальному досудовому провадженні встановлено невідповідність останніх між собою, а також виявлено, що нормативні конструкції, які вживаються у деяких із нормативно-правових актів сформульовані законодавцем з порушенням вимог законодавчої техніки. З'ясовано, що процесуальне керівництво, контроль та нагляд мають різну правову природу, правову суть, а також призначення у незалежній та самостійній діяльності прокурора у досудовому кримінальному провадженні. Звернено увагу на співвідношення досліджуваних процесуальних феноменів. Констатовано, що незважаючи на ряд суміжних сфер реалізації прокурором відповідних повноважень, процесуальне керівництво, контролю та нагляд є незалежними один від одного, водночас взаємообумовленими задля досягнення єдиного процесуального результату, – захисту особи, суспільства та держави від кримінальних правопорушень, забезпечення швидкого, повного та неупередженого розслідування, а також притягнення винної особи до кримінальної відповідальності за вчинене нею кримінальне правопорушення. За результатами дослідження сформульовані висновки, відповідно до яких акцентовано на необхідності розмежування процесуального керівництва, контролю та нагляду, який реалізовується прокурором у кримінальному досудовому провадженні, а також удосконаленні національного законодавства, з метою формування єдиного вектора регулювання відповідних повноважень прокурора.

Ключові слова: процесуальне керівництво, процесуальний контроль, процесуальний нагляд, досудове розслідування, прокурор.

Vakhlis I. V. Legal nature and correlation of procedural management, control and supervision in criminal pretrial proceedings

The author examines the legal nature of procedural management, control and supervision of the prosecutor in criminal pretrial proceedings. The article focuses on special features of the legal regulation of the usage of prosecutor's authority at the pretrial stage of criminal proceedings. Special attention was focused on the legal regulation of the scope of the authority of the prosecutor, in various legal acts, in particular the Constitution of Ukraine, the Law of Ukraine "On the Prosecutor's Office", the Criminal Procedure Code of Ukraine. Author established inconsistency of the norms of the current legislation, which regulate the scope of the authority of the prosecutor, as well as the specifics of its execution in criminal pretrial proceedings. Researcher has found that the legal constructions used in some of the legislative acts were formulated by the legislator in violation of the requirements of the legal writing technique. It has been found that procedural management, control and supervision of the prosecutor have different legal nature, as well as its purpose in the self-driven and independent activities of the prosecutor in pretrial criminal proceedings. Author focused on the correlation of the investigated procedural phenomena. It was established that, prosecutor's authority of procedural management, control and supervision are independent of each other, and at the same time directed to achieve a joint procedural result of the protection of individuals, society and the state from criminal offences, provision of prompt, comprehensive and impartial investigation, in order that everyone who has committed a criminal offence is prosecuted in proportion to his/her guilt. Based on the results of the research, were formulated the following conclusions: it is needed to distinguish procedural management, control and supervision, which is implemented by the prosecutor in criminal pretrial proceedings. Author emphasises on the need to improve Ukrainian national legislation, with the aim of forming a vector of regulation of the relevant powers of the prosecutor.

Key words: *procedural management, procedural control, procedural supervision, pretrial investigation, prosecutor.*

Вступ. Прокурор є основним учасником кримінального провадження зі сторони обвинувачення, на якого покладається ряд процесуальних повноважень. Разом із тим, незважаючи на важливість ефективної реалізації прокурором свої процесуальних прав та обов'язків, останні видаються розпорошеними між різними нормативно-правовими актами. Вказане обумовлює складність визначення пріоритетних векторів його діяльності, а також напрямків реалізації своїх повноважень. Незважаючи на те, що проблематика процесуального керівництва, контролю та нагляду прокурора у досудовому кримінальному провадженні була предметом дослідження ряду вчених, зокрема В.О. Гринюка, В.С. Зеленецького, А.В. Лапкіна, Л.М. Лобойка, В.І. Малюги, М.А. Погорецького тощо, до сьогодні відсутні комплексні дослідження вказаних процесуальних феноменів, як окремо, так і в їх співвідношенні між собою. З огляду на це, проведення дослідження у відповідній площині видається вкрай актуальним, зокрема й з огляду на реформаційні процеси, які відбуваються в Україні.

Постановка завдання: на основі національного законодавства, а також доктринальних підходів, дослідити поняття, а також співвідношення процесуального керівництва, контролю та нагляду, що здійснюється прокурором у кримінальному досудовому провадженні.

Результати досліджень. Першочергово сконцентруємо увагу на дослідженні такого процесуального феномену, як процесуальне керівництво прокурором досудовим розслідуванням. Відзначимо, що правове регулювання процесуального керівництва досудовим розслідуванням здійснюється на основі нормативних положень частин 2 статті 36 КПК України, а також п. 2 частини першої ст. 131-1 Конституції України. Своєю чергою, профільний

Закон України «Про прокуратуру» серед основних функцій прокуратури у ст. 2 не визначає повноваження щодо здійснення процесуального керівництва досудовим розслідуванням. Досліджуване нами повноваження лише побічно згадується в окремих нормах профільного закону, а саме у п. 1 ч. 10 ст. 8-1, п. 1 ч. 3 ст. 33-3, ч. 3 ст. 43, разом із тим, ані в Законі України «Про прокуратуру», ані в інших нормативно-правових актах національного законодавства, не надається легального тлумачення того, що слід розуміти, під процесуальним керівництвом прокурором досудовим розслідуванням.

Незважаючи на це, вказаний процесуальний феномен є детально дослідженим на широкій ниві правової науки. Вчений Смирнов М.І., встановлює, що процесуальне керівництво досудовим розслідуванням – це передбачена кримінальним процесуальним законодавством діяльність прокурора, що здійснюється у процесуальній формі по відношенню до процесуального суб'єкта, пов'язана із організацією процесу досудового розслідування та його спрямуванням, визначенням напрямів розслідування, координацію процесуальних дій, забезпеченням дотримання у процесі розслідування вимог законодавства України [1, с. 109]. Таким чином, на переконання вказаного науковця процесуальне керівництво досудовим розслідуванням доцільно розглядати головню у вигляді організаційної діяльності прокурора, що завжди має чітко визначену процесуальну форму та завжди направлена відносно конкретного процесуального суб'єкта.

Свою чергою, вчений Шпак О.О. встановлює, що процесуальне керівництво прокурором досудовим розслідуванням – це діяльність прокурора, метою якої є забезпечення додержання законів органами, які проводять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове розслідування, а також виконання завдань, визначених у статті Кримінального процесуального кодексу України та Законі України «Про прокуратуру». Сама ж діяльність прокурора у досліджуваній сфері, ґрунтуючись на вимогах чинного законодавства, спрямована на забезпечення додержання нормативно-правових актів, що гарантують права, свободи та законні інтереси учасників кримінального провадження [2, с. 217]. Таким чином, на переконання вказаного науковця головною метою процесуального керівництва прокурором досудовим розслідуванням є забезпечення дотримання прав та інтересів учасників кримінального провадження, а також забезпечення додержання законів.

Разом із тим, на наше переконання, процесуальне керівництво прокурором досудовим розслідуванням є значно ширшою процесуальною діяльністю головного суб'єкта із сторони обвинувачення, ніж забезпечення дотримання законів учасниками кримінального провадження, а також контроль за не порушенням їх прав. Відтак, перед тим, як надати власне тлумачення процесуального керівництва прокурором досудовим розслідуванням, доцільно сконцентрувати увагу на характерних ознаках останнього.

Вважаємо, що процесуальному керівництву притаманно:

– самостійність, яка полягає у тому, що виключно прокурор, який є процесуальним керівником у конкретному кримінальному провадженні, уповноважений вільно, незалежно та невідпорядковано приймати рішення, а також визначати напрямки досудового розслідування;

– ініціативність, що зводиться до необхідності прокурору генерувати нові ідеї у рамках кримінального провадження, визначаючи тим самим напрямки досудового розслідування, а також черговість вчинення процесуальних дій;

– владно-розпорядчий характер, що полягає у процесуальній можливості прокурора приймати ряд рішень, без схвалення яких досудове розслідування є неможливим, або його проведення є неповним.

Відтак, саме прокурор уповноважений санкціонувати ряд процесуальних рішень слідчих, дізнавачів та прокурорів, а також приймати рішення щодо проведення окремих слідчих (розшукових) дій.

З огляду на викладене вище, можемо констатувати, що процесуальне керівництво прокурором досудовим розслідуванням – це процесуальний феномен, що реалізовується виключно прокурором у кримінальному провадженні, є самостійним, незалежним,

ініціативним та забезпечує визначення напрямків та загального вектора досудового розслідування у рамках кримінального провадження, шляхом координації діяльності слідчих, дізнавачів, детективів у кримінальному провадженні, санкціонування їхніх процесуальних документів, а також окремих процесуальних дій.

Таким чином, прокурор, як процесуальний керівник, виступає єдиним та уповноваженим суб'єктом у рамках кримінального провадження, що має повноваження на визначення, у межах та спосіб встановлених КПК України порядку досудового розслідування з метою досягнення найефективніших процесуальних результатів.

У продовження вказаного дослідження вважаємо за необхідне сконцентрувати увагу на особливостях реалізації прокурором повноважень щодо процесуального контролю. Відзначимо, що незважаючи на те, що прямо процесуальний контроль не виокремлюється серед повноважень прокурора, ані у Конституції України, ані у КПК України чи профільному Законі України «Про прокуратуру», вказане повноваження опосередковано згадується у відповідних нормативно-правових актах.

З огляду на особливості нормативного закріплення повноважень щодо процесуального контролю останні доцільно поділяти на два різновиди:

– процесуальний контроль, що реалізовується прокурором, як самостійною та незалежною процесуальною фігурою із сторони обвинувачення у рамках конкретного кримінального провадження;

– процесуальний контроль, що реалізовується прокурорами, що займають адміністративні посади у прокуратурах відповідного рівня.

Вочевидь, що вказані різновиди процесуального контролю мають різне спрямування, як об'єктного, так і суб'єктного характеру. Відтак, якщо розглядати процесуальний контроль, що реалізовується прокурорами, що займають водночас й адміністративні посади в органах прокуратури, то вказаний контроль направлений у першу чергу на підпорядкованих йому прокурорів, з метою дотримання останніми національного законодавства та ефективного виконання передбачених національним законодавством обов'язків. До прикладу, ч. 9 ст. 8-1 Закону України «Про прокуратуру» передбачає, що «заступник Генерального прокурора – керівник Спеціалізованої антикорупційної прокуратури (особа, яка виконує його обов'язки) *контролює* ведення та здійснення аналізу статичних даних, організовує вивчення і узагальнення практики застосування законодавства та інформаційно-аналітичне забезпечення підлеглих прокурорів з метою підвищення якості здійснення ними своїх функцій. Аналогічні повноваження покладаються на керівника обласної прокуратури відповідно до ст. 11, а також керівника окружної прокуратури відповідно до ст. 13 Закону України «Про прокуратуру» [3]. Таким чином, об'єктом вказаного прокурорського контролю, є ефективна реалізація прокурорами нижчого рівня своїх повноважень, у свою чергу суб'єктами на яких відповідний процесуальний контроль спрямовується є прокурори нижчих рівнів.

Щодо процесуального контролю, який реалізовується прокурором як учасником кримінального провадження, відзначимо що вказане повноваження прокурора є розпорошеними у КПК України. Відтак, відповідно до статей 179 та 180 КПК України на прокурора покладається обов'язок щодо здійснення контролю за виконанням особистого зобов'язання, а також особистої поруки, якщо справа перебуває у провадженні суду. Окрім того, контрольні повноваження прокурора реалізуються і при проведенні негласних слідчих (розшукових) дій, до прикладу, відповідно до ч. 4 ст. 255 КПК України, відомості, речі та документи, що отримані у результаті проведення негласних слідчих (розшукових) дій, у випадку прийняття рішення прокурором про невикористання їх у подальшому кримінальному провадженні знищуються безпосередньо під контролем прокурора, а рішення про проведення такої негласної (слідчої) розшукової дії може прийматися виключно прокурором.

Нормативно повноваження прокурора щодо процесуального контролю були передбачені та певною мірою розширені під час внесення змін до КПК України, які були обумовлені веденням воєнного стану на території України. Відповідно до ч. 3 ст. 616 КПК України, саме на прокурора покладається реалізація контролю за виконанням ухвали слідчого судді

або суду про скасування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою для проходження військової служби за призовом під час мобілізації, на особливий період та виконання підозрюваним, обвинуваченим обов'язку, невідкладно, але не пізніше 48 годин з моменту оголошення ухвали про скасування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою, з'явитися до відповідного територіального центру комплектування та соціальної підтримки за місцем реєстрації [4].

Таким чином, можемо констатувати, що об'єктом процесуального контролю прокурора, як учасника кримінального провадження є дотримання передбачених законом, або рішенням суду прав та обов'язків учасників кримінального провадження, а також дотримання порядку проведення органами досудового розслідування процесуальних дій. Своєю чергу, суб'єктами вказаного процесуального контролю є підозрюваний, обвинувачений (у контексті дотримання процесуальних обов'язків, визначених КПК України та/або рішенням суду), а також слідчі, дізнавачі, детективи (у контексті дотримання порядку проведення відповідних процесуальних дій).

Дослідивши особливості реалізації прокурором процесуального контролю, вважаємо за доцільне сконцентрувати увагу на наданні тлумачення того, що слід розуміти під вказаним повноваженням прокурора у кримінальному провадженні. З огляду на те, що нормативно-правове регулювання реалізації прокурором процесуального контролю є значно обмеженим вочевидь, що у межах КПК України, Закону України «Про прокуратуру» та Конституції України не надається тлумачення того, що слід розуміти під процесуальним контролем. У свою чергу, серед вітчизняних науковців немає єдності щодо того, що саме слід розуміти під повноваженнями прокурора щодо процесуального контролю.

Відтак, перед тим, як надавати власне тлумачення вказаної категорії вважаємо за необхідне проаналізувати позиції національних науковців щодо визначення терміну «процесуальний контроль», першочергово звернувшись до етимології вказаного терміну. Стосовно походження терміну «контроль» в етимологічному словнику зазначається, що воно запозичене з французької мови і походить від фр. «contrôle», яке, у свою чергу, є результатом спрощення більш ранньої форми – «contrerôle», що означає зворотний, протилежний, подвійний рахунок, утвореного з префікса contre-«проти» та іменника rôle «список, перелік, реєстр» [5, с. 558]. У свою чергу, у Великому тлумачному словнику української мови термін «контроль», розуміється як перевірка відповідності контрольованого об'єкта встановленим вимогам, так і перевірка, облік діяльності кого-, чого-небудь, нагляд за кимось, чимось [6, с. 569]. Таким чином, контроль фактично розуміється у аспекті перевірки, підконтрольного суб'єкта визначеним вимогам, а також дотримання останнім встановлених правил.

Вчений Гарашук В.М., досліджуючи особливості реалізацію контролю у рамках державного управління встановлює, що контроль необхідно розуміти «як сукупність дій по спостереженню за функціонуванням відповідного об'єкта з метою: отримання об'єктивної та достовірної інформації про стан справ на ньому; застосування заходів щодо попередження правопорушень (з правом прямого втручання в оперативну діяльність об'єкта контролю); надання допомоги підконтрольній структурі в поновленні законності і дисципліни; встановлення причин і умов, що сприяють порушенню вимог правових норм; вжиття заходів щодо притягнення до правової відповідальності винних осіб» [7, с. 14]. Відзначимо, що вказане тлумачення терміну «контроль» в управлінській діяльності, з певними корективами може бути трансформованим й на процесуальний контроль, що реалізовується прокурорами у рамках кримінальних проваджень.

Відтак, процесуальний контроль прокурора реалізовується з метою: отримання об'єктивної та вірогідної інформації щодо дотримання підозрюваними, обвинуваченими своїх процесуальних прав та обов'язків, а також дотримання органами досудового розслідування порядку вчинення процесуальних дій; застосування передбачених КПК України заходів реагування у випадку виявлення допущених порушень учасниками кримінального провадження. При цьому, доцільно відзначити, що вказані заходи реагування будуть диференційовуватися з урахуванням суб'єкта, який допустив відповідне порушення; забезпечення

дотримання законності у рамках відповідного кримінального провадження та реалізації всіма учасниками кримінального провадження своїх процесуальних прав та обов'язків; сприяння притягнення особи, що вчинила те чи інше порушення до відповідальності визначеної національним законодавством.

Таким чином, з огляду на надане трактування особливостей реалізації прокурором процесуального контролю у кримінальному провадженні можемо констатувати, що вказана процесуальна діяльність прокурора є широкою за своїм змістом, та водночас має головне та ключове спрямування забезпечення дотримання закону усіма учасниками кримінального провадження.

Вчений Собакарь А.О. досліджуючи особливості реалізації функцій контролю та нагляду у публічному управлінні вказує, що «контроль за своїм змістом (на відміну від нагляду) є ширшим і містить спостереження за законністю, з'ясування того, що виконано, а також втручання в оперативну (поточну) діяльність об'єкта, що підлягає перевірці, скасування незаконних актів, розгляд скарг, накладення дисциплінарних стягнень і заохочення працівників» [8, с. 62]. Аналогічно до попереднього широкого трактування терміну контроль надане тлумачення спрямоване на визначення вказаного терміну у контексті забезпечення дотримання норм національного законодавства всіма суб'єктами відносно яких відповідний контроль здійснюється.

Таким чином, з огляду на проаналізовані тлумачення терміну контроль, а також безпосередні особливості його реалізації у рамках кримінального провадження, на наше переконання, процесуальний контроль прокурора доцільно розглядати, як врегульовану нормами кримінального процесуального права діяльність спрямовану на перевірку дотримання підозрюваним та обвинуваченим своїх процесуальних обов'язків у кримінальному провадженні, а також дотримання органами досудового розслідування порядку вчинення окремих процесуальних дій, у межах визначених кримінальним процесуальним законодавством, з метою забезпечення законності у кримінальному провадженні, а також вжиття передбачених національним законодавством заходів реагування у випадку встановлення його порушень. Вважаємо, що вказане визначення процесуального контролю є у міру загальним, та у міру конкретним, а також таким, що надає можливість з'ясувати зміст даного процесуального феномену.

У продовження дослідження особливостей реалізації прокурором своїх повноважень у рамках кримінального провадження вважаємо за доцільне сконцентрувати увагу на особливості втілення прокурором повноважень щодо процесуального нагляду. Перш за все варто відзначити, що на відмінну від процесуального керівництва та контролю, що лише опосередковано регулюються положеннями актів національного законодавства, повноваження прокурора щодо процесуального нагляду прямо у поійменованому вигляді визначаються в останніх.

Разом із тим, незважаючи на це, суттєві перешкоди в ефективній реалізації прокурором повноважень щодо процесуального нагляду вбачаємо у тому, що останні не є синхронізованими між собою та покладають на прокурора обов'язок здійснювати процесуальний нагляд, що має різні спрямування та процесуальний зміст. Відтак, відповідно до п. 2 ч. 1 ст. 131-1 Конституції України, визначається, що прокуратура здійснює нагляд за негласними та іншими слідчими і розшуковими діями органів правопорядку, у свою чергу ст. 2 Закону України «Про прокуратуру» встановлює, що на прокуратуру покладаються функції нагляду за додержанням законів органами, що провадять оперативно-розшукову діяльність, дізнання, досудове слідство, а також нагляду за додержанням законів при виконанні судових рішень у кримінальних справах, а також при застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян. Щодо положень Кримінального процесуального кодексу України, то ч. 2 ст. 36, визначається, що прокурор, здійснює нагляд за додержанням законів під час проведення досудового розслідування у формі процесуального керівництва.

Таким чином, з огляду на диференційованість нормативно-правового регулювання реалізації прокурором процесуального нагляду, у межах кримінального провадження,

з метою дослідження змістовної складової даного процесуального феномену вважаємо за необхідне у першу чергу вивчити підходи національних науковців щодо надання йому тлумачення. До прикладу, вчений І.Є. Марочкін визначав прокурорський нагляд як самостійний, специфічний вид державної діяльності, який повинен забезпечити виконання закону та його верховенство у всіх сферах життєдіяльності суспільства [9, с. 3]. Таким чином, відповідно до тлумачення, яке надавалося вказаним науковцем основне призначення прокурорського нагляду зводилося виключно до забезпечення загальної законності та верховенства права у всіх сферах суспільної взаємодії. Не заперечуючи проти наявності у повноважень прокурорського нагляду мети забезпечення загальної законності та верховенства права, вважаємо що повноваження щодо процесуального нагляду мають значно ширші спрямування. Разом із тим, відзначимо, що вчений Погорецький М.А. надає схоже трактування спрямованості прокурорського нагляду. Відтак, на переконання останнього під предметом прокурорського нагляду слід розуміти «або законність, точне виконання або дотримання законів, або акти і дії службових осіб, а також суспільні відносини, що складаються у сфері забезпечення законності, або норми права, за виконанням яких здійснюється нагляд» [10, с. 118].

На наше переконання, під процесуальним наглядом прокурора доцільно розуміти самостійний вид процесуальної діяльності, спрямований на здійснення спостереження за дотриманням положень чинних нормативно-правових актів, при проведенні досудового розслідування, слідчих (розшукових), негласних слідчих (розшукових) дій, а також при виконанні судових рішень у кримінальних справах, та застосуванні інших заходів примусового характеру, пов'язаних з обмеженням особистої свободи громадян.

Разом із тим, відкритим залишається питання співвідношення повноважень прокурора щодо процесуального керівництва, контролю та нагляду, а також чіткого окреслення реалізації прокурорами відповідних повноважень. Незважаючи на те, що у правовій доктрині неодноразово акцентували увагу на дослідженні співвідношення процесуального керівництва та нагляду, а також процесуального нагляду та контролю до сьогодні усталенні орієнтири щодо співвідношення вказаних категорій відсутні.

До прикладу вчений В.М. Сакал підтримує точку зору науковців (М.В. Руденко, В.М. Юрчишина та інших), які пропонують на законодавчому рівні чітко й однозначно розмежувати функції нагляду за додержанням законів у досудовому провадженні й керівництва розслідуванням [11, с. 49].

Вчений Малюга В.І. зазначав, що прокурор на досудовому провадженні здійснює як керівництво розслідуванням, так і нагляд за його законністю. Прокурор здійснює нагляд за розслідуванням, коли розглядає скарги на дії слідчого, скасовує його незаконні постанови або вимагає від органів розслідування для перевірки матеріали кримінального провадження. Але в тих випадках, коли прокурор відсторонює слідчого від проведення слідства у справі або передає справу іншому слідчому, він не тільки здійснює нагляд, а й виконує діяльність, яка, за характером, є адміністративною [12, с. 119].

На наше переконання, з вказаною позицією доцільно частково погодитися, адже повноваження прокурора, як процесуального керівника завжди є дотичними до повноважень щодо процесуального нагляду та контролю, більше того, залежно від напрямку та порядку реалізації перших повноважень залежить й порядок реалізації других. Окрім того, з огляду на наведені тлумачення аналізованих нами категорій у рамках вказаного дослідження, можемо констатувати, що головними повноваженнями прокурора у кримінальному провадженні є повноваження щодо здійснення процесуального керівництва ходом досудового розслідування, у свою чергу повноваження щодо процесуального контролю та нагляду є дотичними та певною мірою операційними повноваженнями прокурора. Останні мають спільні точки дотику, що обумовлюється необхідністю спостереження за дотриманням положень чинних нормативно-правових актів органами, які проводять досудове розслідування, підозрюваними, обвинуваченими, як під час досудового розслідування, так і під час судового розгляду та вжиття відповідних заходів реагування у випадку допущення відповідних порушень.

Висновки. Таким чином, провівши дослідження реалізації прокурором процесуального керівництва, контролю та нагляду у кримінальному провадженні, можемо констатувати, що останні видаються різними процесуальними феноменами, що мають різне процесуальне спрямування, призначення, завдання та покликані виконувати різні процесуальні функції. Вказані повноваження лише частково перетинаються, що водночас спрямовано на досягнення загальної мети кримінального досудового провадження.

Список використаних джерел:

1. Смирнов М.І. Повноваження прокурора при здійсненні нагляду у формі процесуального керівництва досудовим розслідуванням. *Науковий вісник Херсонського державного університету*. 2016. Вип. 2. С. 106–109.
2. Шпак О. О. Поняття та завдання процесуального керівництва досудовим розслідуванням. *Право і суспільство*. 2015. № 4. С. 213–218.
3. Закон України «Про прокуратуру» від 14.10.2014 р. № 1697-VII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1697-18#Text>
4. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13.04.2012 р. № 4651-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4651-17#n510>
5. Етимологічний словник української мови: в 7 т. Київ : Наук. думка, 1985. Т. 2 : Д Копці. 572 с.
6. Великий тлумачний словник сучасної української мови : 250 000 слів / уклад. і голов. ред. В. Т. Бусел. Київ; Ірпінь: Перун. 2005. 1728 с.
7. Гаращук В. М. Теоретико-правові проблеми контролю та нагляду у державному управлінні : автореф. дис ... д-ра юрид. наук: 12.00.07 / Нац. юрид. акад. України ім. Ярослава Мудрого. Харків, 2003. 35 с.
8. Собакарь А. О. Співвідношення контролю та нагляду як функцій публічного управління. *Проблеми правознавства та правоохоронної діяльності*. Донецьк. 2010. № 2. С. 58–63.
9. Прокурорський нагляд в Україні: підруч. для студ. юрид. спец. вищ. навч. закл. / І.Є. Марочкін, П.М. Каркач, Ю.М. Грошевий [та ін.]. Харків : ТОВ «Одіссей». 2008. 240 с.
10. Погорецький М.А. Прокурорський нагляд за оперативно-розшуковою діяльністю. *Вісник університету внутрішніх справ*. Харків. 2000. Вип. 10. С. 117–125.
11. Сакал В.М. Місце та роль прокурора – процесуального керівника в організації досудового розслідування. *Науковий вісник Національної академії внутрішніх справ*. 2015. № 2. С. 41–51.
12. Малюга В.І. Нагляд прокурора за додержанням законів у формі процесуального керівництва при проведенні досудового розслідування. *Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Серія юридичні науки*. 2012 № 92 С. 118–120.

